

Diumenge 1 (C) d'Advent

Text de l'Evangelí (Lc 21,25-28.34-36): En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà senyals prodigiosos en el sol, la lluna i les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb angoixa, alarmades pel bramul de la mar i per les onades embravides. La gent defallirà de por i d'ansietat pel que succeirà arreu de la terra, perquè fins i tot els estols celestials trontollaran. Llavors veuran el Fill de l'home venint en un núvol amb gran poder i majestat. Quan tot això comenci a succeir, redreceu-vos i alceu el cap, que el vostre alliberament s'acosta.

»Vosaltres estigueu alerta: que l'excés de menjar o l'embriaguesa o les preocupacions de la vida no afeixuguin el vostre cor, perquè de cop i volta, com un llaç, us trobaríeu a sobre aquell dia, que caurà sobre tots els habitants de la terra. Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment perquè us pugueu escapar de tot això que ha de succeir i us pugueu presentar sense temor davant el Fill de l'home».

«Pregueu en tot moment perquè us pugueu presentar davant el Fill de l'home»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, just en començar un nou any litúrgic, fem el propòsit de renovar la nostra il·lusió i la nostra lluita personal amb vista a la santedat, pròpia i de tots. Ens hi convida la pròpia Església, tot recordant-nos en l'Evangelí d'avui la necessitat d'estar sempre preparats, sempre “enamorats” del Senyor: «Vosaltres estigueu alerta: que l'excés de menjar o l'embriaguesa o les preocupacions de la vida no afeixuguin el vostre cor» (Lc 21,34).

Notem, però, un detall que és important entre enamorats: aquesta actitud d'alerta —de preparació— no pot ser intermitent, sinó que ha d'esdevenir permanent. Per

això, ens diu el Senyor: «Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment» (Lc 21,36). En tot moment!: aquesta és la justa mesura de l'amor. La fidelitat no es fa a base d'un "ara sí, ara no". És, per tant, molt convenient que el nostre ritme de pietat i de formació espiritual sigui un ritme habitual (dia a dia i setmana a setmana). Tant de bo si cada jornada de la nostra vida la vivim amb mentalitat d'estrenar-nos; tant de bo si cada matí —en desvetllar-nos— reeixim a dir: —Avui torno a néixer (gràcies, Déu meu!); avui torno a rebre el baptisme; avui torno a fer la Primera Comunió; avui em torno a casar... Per a perseverar amb tarannà eixerit, cal "re-estrenar-se" i renovar-se.

En aquesta vida no hi tenim estada permanent. Arribarà el dia en què «fins i tot els estols celestials trontollaran» (Lc 25,26). Bon motiu per a romandre en estat d'alerta! Però, en aquest Advent, l'Església afegeix un motiu molt bonic per a la nostra joiosa preparació: certament, un dia els homes «veuran el Fill de l'home venint en un núvol amb gran poder i majestat» (Lc 25,27), ara, però, Déu arriba a la terra amb mansuetud i discreció; en forma de nadó, fins al punt que «Crist es va veure embolcallat dins d'una menjadora» (Sant Ciril de Jerusalem). Només un esperit atent descobreix en aquest Infant la magnitud de l'amor de Déu i la seva salvació (cf. Sl 84,8).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Anunciem la vinguda de Crist, però no una sola, sinó també una segona. La primera portava en si un significat de sofriment; aquesta altra, en canvi, portarà la diadema del regne diví» (Sant Ciril de Jerusalem)
- «L'Advent és el temps per preparar els nostres cors a rebre el Salvador, és a dir l'únic Just i l'únic jutge que pot donar a cadascú la sort que mereix. La salvació que s'espera de Déu té també el gust de l'amor» (Francesc)
- «La vinguda del Fill de Déu a la terra és un esdeveniment tan immens que Déu va voler preparar-lo durant segles. Ritus i sacrificis, figures i símbols de la 'Primera Aliança' (He 9,15), tot ho fa

convergir en el Crist» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 522)